

skulde være til Hinder for, at man kunde paaaligne Offeret ved en særlig Vigning. Det er nemlig i mine Øjne aldeles klart, at denne Bestemmelse kun angaar Vigningen til Kommunerne. Det her er Tale om, er ikke en kommunal Vigning, det er en kirkelig Vigning. Det er ogsaa en bekendt Sag, at der paa andre Omraader bestaar en særskilt Vigning, f. Eks. med Hensyn til Kirkehovert, Vgt og Arbejde til Kirken. Derimod har man ment, at man i § 26 Littr. b. havde en Hjemmel til at lade Amtsradaet approbere disse Overenskomster. Det hedder deri, at Amtsradaets Samtykke udfordres til, at Kommunen overtager nogen vedvarende Forpligtelse, som ikke direkte ifølge Lovgivningen paahviler samme, saaledes at anskaffe Skolebrændsel paa anden Maade end i Anordn. 29de Juli 1814 § 55 Littr. b. bestemt, o. d. Jeg stonner ikke, at man i denne Bestemmelse egentlig har nogen Hjemmel til at lade Amtsradaet approbere Offerets Udredelse af Kommunekassen. Hvis det er Meningen, at man deri skulde kunne se en Hjemmel til, at Amtet approberede, at Kommunen overtog alle de Udgifter, som Amtet og Sogneradaet kunde blive enige om, er det den simpleste Vej til i sin Tid at indføre Kommunisme og Socialisme. Jeg ser ikke, hvorfor man mere deri kan søge en Berettigelse til at paalægge eller approbere Offerets Udredelse af Sognekommunekassen, end f. Eks. til at approbere, at hele Sognet skal spise til Middag i Fællesskab. Denne Bestemmelse, som der staar i § 26 Littr. b., maa dog virkelig forstaaes med en vis Begrænsning, saaledes at den kun kommer til at angaa den Slags Udgifter, som i Virkeligheden ere kommunale Udgifter, men som ikke direkte ifølge Lovgivningen paahviler Sognekommunekassen. Det tyder ogsaa det Eksempel paa, som er nævnt, nemlig en forandret Anstafelsesmaade af Skolebrændsel. Jeg er altsaa af den Mening, at man ikke har handlet fløgt ved at udbirke den allerhøjeste Resolution af 1885; men naar man vilde have en allerhøjeste Resolution i saa Henseende, vilde det have været hensigtsmæssigere, om man havde givet en lignende Bestemmelse som den, der er taget for Købstædernes Vedkommende. Jeg kan derfor ikke sige andet med Hensyn til dette Lovforslag, end at den væsentligste Indvending, jeg har mod det, er den, at det ikke allerede er fremkommet i 1885, da man udbirkede den allerhøjeste Resolution. Jeg paastrømmer derfor ogsaa, at man i sidste Stykke af § 4 har indsat en Bestemmelse, der lyder paa, at i de Landkommuner, hvor Aflysning af Høstidsofferet for bestandig har fundet Sted for-

inden denne Lovs Ikrafttræden, bliver Vigningen af Aflysningsvederlagene fremtidig at foretage efter foranstaaende Regler. Det vil altsaa sige, at i det Tilfælde, hvor der er en ligefrem approberet Overenskomst om det, forandre vi det nu ved Lov. Jeg er ellers ikke meget for, at en i Forvejen approberet Overenskomst forandres ved Lov; man skal saa i Almindelighed helst lade den staa; men i dette Tilfælde tror jeg rigtignok, at det er heldigt, at det sker. Jeg er derfor glad ved, at Lovforslaget er fremkommet, og jeg kan i det hele slutte mig til de Bestemmelser, det indeholder; det gælder specielt ogsaa Bestemmelserne, der sigte til at fremme Aflysningen i de Tilfælde, hvor der ikke opnaas Enighed. Jeg har nemlig den Opfattelse, at hvorledes end Forholdet har været tidligere, saa er det nu saaledes, at man med Sikkerhed kan sige, at det overvejende Flertal, baade af de offerberettigede og de offerpligtige vilde glæde sig ved at saa Forholdet forandret.

Formanden: Det ærede 3dje Medlem fra 7de Kred (Bjerre) har Ordet for en kort Bemærkning.

Bjerre: For ikke at blive misforstaaet, vilde jeg gerne benytte Lejligheden til udtrykkelig at sige, at jeg ikke ønsker, at Præsterne skulle have nogen større Understøttelse af Staten, end de have. Jeg ønsker blot, at det høje Folketing vilde vise Præstestanden og Kirken den Billighed — den Respekt, som kalder jeg det — at det vilde tillade, at der gives noget mere af de Midler, som ere lagte til Side for de større Embeder, til de smaa, fordi der jo faktisk, som de statistiske Oplysninger godtgøre det, er en hel Del Embeder, som kun ere paa 14—1,600 og henimod 2,000 Kr., og jeg mener, at den Mand, som skal føre Husholdning, holde Heste og gaa i Spidsen for Velgørenheden der paa Stedet, kan ikke, selv med den største Økonomi, leve af en saadan Løn. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være en Hindring for en Præstelønningslov, at man vedtager dette Lovforslag. Det er jo netop Befolkningen selv, der ønsker at saa en Præstelønningslov, ligesom det er Befolkningen, der ønsker Aflysning af Offeret, altsaa de samme Folk, der ønske begge Dele. Det er jo ganske sikkert, at det har været foreslaaet i flere Lovforslag, at baade Offer og Accidenser skulde falde bort, men det har netop været en af Vanskelighederne derved, om det skulde falde definitivt bort uden Erstatning, eller der skulde gives Erstatning derfor. I sin Tid, da vi havde de